

ikke kan komme den anden til Hjælp, vil kunne forsvare sig — det er jo ogsaa erkjendt, at Provindsen Sylland vil blive offret —, medmindre det kan støtte sig til sikke og faste Alliancer. Skal Danmark staae alene i Kampen, da vil dets Selvstaendighed ikke være sikret; hvor lidet Danmarks Selvstaendighed veier i Stormagternes Raad, derpaa forekommer det mig, at vi nyligt have seet et flaaende Exempel, hvis vi ellers ville lade os belære af Fortiden. Og vor Undergang, naar vi staae alene, vil være saameget sikkrere, som Spørgsmaalet om, hvem der skal være Herre tilføjes, jo nu er et Pengespørgsmaal, med Hensyn til hvilket vi inden kort Tid maae komme til at trække det korteste Straa. — Et andet Spørgsmaal, der for mig staaer som betænkeligt ved den forelagte Plan, er Pengespørgsmaalet. Det antages, at den foreslaaede Ordning af Hæren og Flaaden vil medføre en aarlig Udgift af omtrent 5,200,000 Rb. Men, naar vi have sagt A, maae vi ogsaa sige B; votere vi en saadan Sum, og skabe vi en saa stor Armee, saa ville vi ogsaa være nøbte til at udrede de Summer, som en saa stor Armees Behov, navnlig til Materiel o. s. v., udfordrer, ligesom vi jo ogsaa maae være forberedte paa, at Anlæggelsen af de fornødne Fæstningsværker, for hvilke vi nu ere aldeles blottede, vil medføre Anvendelsen af store Summer. Uagtet man nu har talt saa Meget om Landets Skatteevne, og uagtet jeg ikke tør bestemt benægte, at Skatteborgerne under normale Forhold muligt ville være i Stand til at udrede den Byrde, hvorom der efter Planen vil blive Tale — naar de af mig anførte Ting komme til, troer jeg, at den Sum, der vil behøves, vil løbe betydeligt op over 5,200,000 Rb. og rimeligviis vil gaae op til over 7 Millioner aarligt —, saa tillader jeg mig dog at henvise til, at Danmark kun har saa Lommer Muld, hvoraf det væsentligt skal drage sin Rigdom. Sæt, at vi blot faae nogle Aars Misvæert; tænk paa den Dvæggæst, der har raset i Nærheden af os, og som endnu ikke er aldeles forbi! Jeg paastaar, at Byrden, hvis saadanne Tilfælde indtræde, vil blive aldeles uoverkommelig. Dertil kommer, at, naar vi i de fredelige Aar ville anvende saa store

Summer til vort Forsvarsvæsen, vil Følgen deraf blive, at vi, naar det kommer til at gjælde for Alvor, naar Krigen staaer for Døren, ville være saameget mindre istand til at bære Krigenes Byrder, der jo ville blive større i Forhold til, som den Armee, som vi tænke paa at stille paa Venene, er større. Det staaer dernæst for mig, som om Danmarks Skæbne vil være afgjort, længe førend Virkningerne af det Lovforslag, som her ligger for, ville kunne spores. Men, hvorfor da ikke benytte Armeeplanen af 1842 ved de Forandringer og Forbedringer, som Forholdene gjøre nødvendige? Hvorfor da ikke benytte de mange ledige Kræfter, som paa Grund af de ulykkelige Forhold gaae ledige paa Torvet — jeg sigter navnlig til det Befalingsmandskab, der endnu er tilstede, men som nu vrages, — istedetfor at arbejde paa at skabe nye Kræfter for en fjern Fremtid. — Jeg beklager, at jeg i denne Sag maa være uenig med de Mænd, som jeg i Reglen kan følge; jeg forudsæer, at man vil bestynde mig for Modløshed og Mangel paa Fædrelandskjærlighed. Men, netop fordi jeg er gjennemtrængt af en inderlig og varm Følelse for mit Fædreland, netop derfor fremkomme disse Udtalelser, idet jeg nærer en alvorlig Frygt for, at vi ere komne ind paa en Afvei, og at man ved det Lovforslag, som man her søger at fremme, vil fremkalde en Katastrophe, som vi dog Alle inderligt gjerne ønske at afværge. — Man har meent, at Følgen af dette Forslags Forkastelse vilde blive en Ministerkrise. Jeg kan ikke see nogen Nødvendighed derfor; men jeg vil i ethvert Fald udtale, at Tanken derom ligger fjernt fra mig. Men jeg siger, at man, naar man er paa det Rene med sig selv om, at man er kommen ind paa en gal Vej, da bør standse titide og betænke sig to Gange, inden man siger Ja til at gaae videre.

Bloug: Jeg vil paa ingen Maade drage den ærede sidste Talers Fædrelandskjærlighed i Tvivl, men jeg kan rigtignok aldeles ikke være enig med ham i de Betragtninger, som han fremførte. Jeg troer, at Danmark har Brug for alle sine Sønner; jeg troer ikke, at det kan taale, at de, som bedst kunne tjene det,